

Bence Lajos

kolesz-vers.

Valaki halkan népdalt énekelt

Hommage Keresztury Dezsőnek

Előbb a fogadalom,
majd a találkozás öröme,
a porta a helyén,
de hiányzik a jó öreg
a beléptetésnél, aki
markát tartva hányszor engedett
be késői órán, egyszer
egy focicsapatnyi
cimborával, színlelve az
„ezek mind idevalósiak?”
szigorát, csak a kollégiumi
rend fenntartása végett.

Bekerülve a falak közé
már kezdődött a varázs, mai
szóval, működésbe lépett
a helyszelleme, az energia,
amiről ballagáskor
és a tanulóba való
beszélgetésekkor hallhattunk
egyet-mást, Eötvös József ma
is szigorú tudósmagányban,
Kodály továbbra is a belső
derűjének foglya, valami dalt
dúdol talán éppen leányhangon?
Ki kell, hogy mondjam: lehet,
ezt hallom a ballagás óta.

Valaki a tetőn fűrészelt
valamit – megvan –, lehet
hogy Dezső bátyánk (Keresztury)
jár vissza „szabad idejében”
a fényes szelekkel, hogy rohadt
politikai korban szidolozza
a pléhtetőt, s vele a menny
boltozatát, vezetői erényeit,
jó zalai módra fitogtassa,
két dolgos markával
mutatva a példát

kor-és elvtársainak
és az utána jövőknek...
reménytelenül.

(S nézd, Szvorák tényleg
itt van.) Az első emelet
az úgy maradt, rendben,
a tanuló átvedlett közben
könyvtárrá, körbetekintve
az erkélyablakból, nagy
aranyozott kereszt néz vissza,
(na ez, ami innen sohasem
tűnt fel korábban),
valójában, nem is hiányoztál
Alma Máterem, de szoktam veled
hivalkodni, dicsértelek
is azoknak, kiknek nem
adatott meg, hogy befogadó
otthona legyél, akik
csak hírből ismertek.

(Mari végső búcsúja
előtt egyszer még megkeresett,
bekukkantott egy-egy titkos
zegzugodba, amit csak lányok
látogathattak, s amiről a fiúk
késői órákon szoktak
bizalmaskodón suttozni.)

Lafta hosszú, lepedős alakja
is feltűnt, ahogy déli harangszóra
megjelenik a folyosósárny
végén, s ahogy ott rimáncodik
a bélásért, majd a – hármas
s a „hogy nagyobb legyen a
szégyen”
kísérő szöveg hallatán
az indexért nyúl, meg sem várva

a kommentárt, kisodródik
a folyosóra, diadalittasan
mormolja magában, s nézi a
bejegyzett
„közepest”, amúgy a rendfokozat
magasságaiból letekintve,
először érzi magát ötödév
végén, hallgatónak,
egyetemistának.

Te is meghaltál, kollégiumom,
te drága, szobrot neked már
senki sem állít, sem kint, sem
bent, mégis kedves emlékemben
maradsz, Tóni bácsival,
a legváratlanabb pillanatokban
a folyvást feltűrt, de soha
be nem fejezett zuhanyzóiddal,
a gyanútlanul reánk nyitó
takarító nénikkel, halk szavú
és mindig tiszteletet
parancsoló portán üldögélő
ügyeletesekkel, akik ha kellett,
villanyoltás után is bemondták:
„Dojcsenova Elena interurbán”...